

Biblijski **Cd seminar**, sa misionarom, Nikola Mijatov **Kako verovati u nešto nevidljivo?** Naručiti na E-mail: dobravesť@bluewin.ch

Nešto nevidljivo, to je BOG

Od najranijih vremena ljudi su primećivali da postoji nešto više od života koji se može videti u materijalnom svetu. Danas kod većine ljudi različitih rasa, jezika i kulture primećujemo neku vrstu religije. Veruju u duhovni aspekt ljudskog života koji je nezavisan od bilo kakvog napretka koje ljudsko društvo učinilo u vidu civilizacije, znanja i prosperiteta. Izgleda da su takva verovanja deo ljudske prirode. Ovo je istina čak i za ljude koji izgledaju nereligiozni i misle da ne veruju u Boga. Njihov stav i dela pokazuju da je duboko u njima svest o nekoj nevidljivoj sili koja može da utiče na njihov život. Na primer, ljudi često osećaju potrebu za nekom vrstom religije u trenutku velikih preokreta, kao što je rođenje, sklapanje braka i smrt.

Naravno, neki ljudi se stalno protive religiji bilo koje vrste. Ipak, čak i one stvari koje nemaju nikakve veze sa religijom, otkrivaju svest ljudi veruju da nešto van njih utiče na tok događaja. Mi hrišćani objašnjavamo da postoji jedna vrhovna sila koja živi, koja je inteligentna i koja je iznad svega. Hrišćani je nazivaju Bogom. Razlog zbog čega se ljudi brinu za ono što nije fizički aspekt života jeste što nisu samo fizička bića. Imaju nešto po čemu se razlikuju od svih ostalih životinja. Imaju duhovnu sposobnost, nešto što ih tera da traže više nego što im fizički život može pružiti. Svi ljudi imaju na neki način sličnost Boga, ili kako to Biblija kaže stvoreni su, napravljeni su po njegovom obličju (Postanje 1:27) tragaju za smislom života, a ovo traganje se može završiti jedino u Bogu. Za razliku od životinja, ljudi se ne zadovoljavaju samo hranom, skloništem i mogućnošću za reprodukcijom. Pošto imaju sposobnost da upoznaju Bog, imaju sposobnost i za neograničeno. Apostol Pavle je istakao da će ljudi, pošto su napravljeni po obličju Boga, uvek "tražiti Boga, ne bili ga nekako napipali i našli" (Dela 17:27).

Verovanje da Bog postoji !

Na jednom drugom mestu apostol Pavle govori o stvarima koje jasno ukazuju na postojanje Boga. Od uvek su ljudi bez obzira na stepen civilizovanosti znali da postoje stvari koje su loše; na primer ubistvo, iako ih niko o tome nije učio putem određene religije ili moralnog kodeksa. Božiji Zakon jeste, i bio je, zapisan u njihovim srcima (Rimljanima 2:15). Činjenica da ih savest osuđuje i da se osećaju krivima pokazuje da još u sebi imaju savest o Božijem Zakonu. Još uvek su po Božijem obličju, iako zbog loših dela i nezainteresovanosti sve ga manje održavaju. Ne samo da priroda ljudi ukazuje na postojanje Boga koji je iznad njih, nego i svet ističe da da postoji Bog koji ga je stvorio. Apostol Pavle je to dobro sažeo u rečima kada je napisao: "Jer, od stvaranja sveta, Božije nevidljive osobine njegova večna sila i božanstvo mogu se jasno sagledati u onome što je stvoreno pa ljudi nemaju izgovora" (Rimljanima 1:20). Kada posmatramo umetničko delo, neku mašinu ili građevinu, možemo da zaključimo da je neko morao to da osmisli i da napravi. Iz predmeta našeg posmatranja možemo čak nešto i da zaključimo o karakteristikama i sposobnostima onoga koje to napravio.

Isto tako kada gledamo prirodu, gde je sve stvoreno u savršenom redu, možemo da zaključimo da mora da postoji neko ko je to stvorio. Čak možemo nešto da zaključimo o njegovom karakteru, na primer, da je to mudra, moćna ličnost puna ljubavi. Nijedan od ovih primera nije apsolutan dokaz postojanja Boga. Biblija nigde ne pokušava da ga

da, jer niko nemože dati materijalni dokaz o postojanju bića koje je nevidljivo. Biblija se poziva na osećaj ljudi za ono što je dobro i loše kao dokaz o postojanju moralnog Boga; poziva se na čuda u fizičkom svetu kao dokaz o postojanju inteligentnog i moćnog Boga; ali Biblija kaže da se Bog priznaje verom. "A bez vere je Bogu nemoguće ugoditi, jer ko mu pristupa, treba da veruje da Bog postoji i da nagrađuje one koji ga traže" (Jevrejima 11:6). Biblija umesto da pokuša da argumentima dokaže postojanje Boga, Biblija počinje pretpostavkama da ljudi već imaju neku predstavu o Bogu. Zatim ih podstiče da ga priznaju. Biblija daje smisao života na taj način što ljude upućuje na Boga.

Da li čitaš Bibliju?

Stvoritelj na delu - hrišćanska vera

Ponekad su ljudi zbunjeni što se tiče stvaranja sveta. Kada o tome čitaju u Bibliji i upoređuju biblijski izveštaj sa drugim tvrdnjama nauke, izgleda kao da postoji neki konflikt. Problemi nastaju kada čitaoci Biblije pronalaze ono što Sveto Pismo ne naučava, ili kada naučnici tvrde stvari koje se nemogu dokazati naučnim putem. Svrha Biblije nije da bude naučni udzbenik. Takođe je ne interesuju istraživanja savremene nauke. Da je pisana jezikom savremenenaue, ljudi ranijih vremena je nikada nebi razumeli, a ljudi budućnosti bi je možda doživljavali staro modnom. Svrha biblijskog izveštaja o stvaranju nije da nam ponudi naučne teorije. Umesto toga ona daje kratak, jednostavan izveštaj o početku sveta, uvod u priču o onima koji žive na svetu. Biblija govori o načinu Božijeg ophođenja prema čovečanstvu koje je stvorio. Kao što mi u svakodnevnom govoru koristimo popularan a ne tehnički jezik, tako to čini i Biblija. Govori o svetu kakog ga vide obični ljudi: njima je sunce "veliko svetlo" na nebu koje "izlazi" nad zemljom. Takav jezik je slikovit i nebavi se naukom, niti je suprotan nauci. To je jezik kojim se ljudi služe i razumljiv je u svim zemljama i u svim vremenima.

Nauka može da nam kaže mnogo o Božijem stvaranju, ali je njeno shvatanje drugačije od onoga što nalazimo u Bibliji. Biblija govori da je Bog taj koji je sve učinio, a nauka nudi objašnjenje na koji način je to mogao da uradi. Biblija, na primer kaže da Bog šalje kišu i čini da trava raste. Kada naučnici objašnjavaju na koji način kiša pada i trava raste nisu u suprotnosti sa Biblijom. Objašnjavajući "zakone prirode" su Božiji zakoni. Međutim, ako naučnici pokušaju da koriste naučne podatke da dokažu da Bog ne postoji, tada čine nešto što nauka nemože. Nauka može da pretpostavi na koji način je nešto bilo učinjeno, ali ne može da dokaže ko je to učinio. Još jednom dolazimo do momenta gde se stvari ne mogu dokazati ili opovrgnuti bilo racionalnim argumentima ili naučnim istraživanjem. "Verom shvatamo da su svetovi sazđani Božijom rečju" (Jevrejima 11:3). Lako to prihvatimo verom, takva vera nije ni racionalna ni nenaučna. Naprotiv i racionalni argument i naučna istraživanja potvrđuju da je takva vera razborita.

"Greh" Okrenuti suprotnom pravcu

Kreativno delovanje Boga dostiglo je svoj vrhunac stvaranjem čoveka i prve žene. Ali ova dva bića, a i celokupni ljudski rod kao potomstvo, bila su jednostavno drugačiji čak i od najsloženijih bića životinja. Samo su oni stvoreni po Božijem obličiju. Bog je stvorio svet moralno dobrim i nameravao je da ljudski rod živi sa njim u dobrim odnosima. Ali kada pogledamo na svet. Vidimo da su ljudi ne osećaju ugodno sa Bogom. Iako nešto u njima čini da ga traže, nešto drugo ih tera da se bune protiv njega. Ovu pobunu Biblija naziva grehom. Ljudi, u opšte govoreći, ne vole reč "greh" i često joj dodeljuju ograničeno ili specijalno značenje kako nebi zvučilo uvredljivo. Biblija ovu reč koristi da opiše pobunu čoveka protiv Boga, bilo da se radi o motivu ili o pogrešnom delu koje je proisteklo iz lošeg motiva.

Problem zla

S obzirom na napetost koju ljudi doživljavaju između dobra i zla, postavlja se jedno važno pitanje. Ako je Bog želeo da svet bude dobar, zbog čega je zlo prisutno na svetu? Ako je Bog savršeni stvoritelj, zbog čega su ljudi, najviša stvorenja na zemlji *grešni*? Zlo ne potiče od Boga. Njegova namera nije bila da ljudi budu grešni. Ali pošto ih je stvorio inteligentnim i odgovornim bićima sa slobodom da donose vlastite odluke, postojala je mogućnost da zloupotrebe svoju slobodu. Božija namera nije bila da stvori robote. Želeo je da ga ljudi koje je stvorio saslušaju i žive složno sa njim, ali je hteo da to bude njihov izbor. Njegova želja je bila da živi sa njima u odnosu međusobne ljubavi, a ljudi ne bi mogli da vole ako nisu slobodni. Mašine nemaju sposobnost da vole. Tužna je činjenica, danas kao i u prošlosti, da su ljudi odlučili da ne poslušaju Boga, a posledica toga je zlo greha, konflikt i patnje. Krivica je u ljudima, a ne u Boga. Ako neodgovoran vozač izazove sudar, krivimo njega a ne onoga koji je izmislio ili napravio automobil.

Ljudska priroda

Zbog greha ništa nije onako kao što je Bog nameravao. Umesto da uživaju u životu koji im je Bog namenio, ljudi doživljavaju sukobe na svakom koraku. U konfliktu su sa svojom okolinom, drugim ljudima, sa sobom i sa Bogom. Doneli su grehe ne samo na svet nego i u ljudsku prirodu, tako da svi ljudi koji se rađaju dolaze na svet sa tendencijom da greše. To dolazi prirodnim putem. Loša dela i loše reči su samo spoljašni znaci dubljeg problema – grešnog uma, srca i volje. Isus je jednom rekao: "Jer iznutra, iz čovekovog srca, izlaze zle misli, blud, krađe, ubistva, preljube, pohlepa, prevara, razuzdanost, zavist, psovka, bahatost, bezumlje. Sva ova zla izlaze iznutra i čoveka čine nečistim" (Marko 7:21-23). Primetite da Isus naziva zlim ne samo vidljive grehe, kao što je krađa ili ubistvo. Čak loše misli, prevara i zavist, ono što ni najbliži prijatelji nemogu da znaju, jeste *greh*. Kada pogledamo na okrutnost, korupciju i nemoral u svetu, ponekad možemo da budemo zadovoljni sobom. Ali u isto vreme varamo se, jer smo previše nesavršeni i naš standard je nesavršen. Jedino je Bog savršen, a njegovi standardi su perfektni. Zato Biblija kaže da je greh kada ne dosegne Božije standarde, da je to kršenje Božijeg zakona. (Jovan 3:4)

Svi smo mi odgovorni Bogu

Iako Biblija ljudima daje punije razumevanja Božijeg karaktera i standarda, čak i oni koji je nikada nisu čitali poseduju osnovno znanje o onome šta je dobro a šta loše. Videli smo kako je Bog stvorio ovo znanje u ljudsku prirodu. Dao im je savest, koja, iako ponekad ućutkivana i zbog toga otvrdla, još uvek je neka vrsta vodiča. Ljudi možda znaju šta treba da urade, ali odbijaju da idu tim putem. Odbijaju Boga; krše Božiji Zakon. Pošto su moralno odgovorni za svoje ponašanje, naročito prema Bogu, jer je on njihov stvoritelj, vladar i sudija. Pošto su prekršili njegov Zakon, podložni su i njegovoj kazni. Ponekad možda urade nešto dobro, ali to ih ne opravdava kada drugi put učine nešto loše. Neko može da bude dobar i da pomaže komšiji koji je bolestan, ali time neće izbeći da ga milicija uhapsi ako prođe kroz crveno svetlo.

Greh i smrt

Bog je od početka opominjao da je smrt kazna za neposlušnost, i njegove opomene su na različite načine ponovljene u Bibliji. Apostol Pavle to veoma slikovito kaže: "Plata za *greh* je smrt" (Rimljanima 6:23). Ali šta se podrazumeva pod smrt? Naravno, ljudi ne umiru u trenutku kada sagreše, i ako je fizička smrt jedna od posledica greha. Ljudska bića nisu samo fizička bića. Da je fizička smrt samo svršetak života na zemlji, ljudi nebi imali potrebe da se boje smrti. Da je smrt poput isključivanja svetla, ...

Bog i sudija

Odmah počinjemo da se pitamo kako može Bog ljubavi da kažnjava tako oštro. Možda je to zbog toga što ljudi nikada nevole pomisao o kazni. Međutim, ljubav ne znači odsustvo od svake kazne. To svi roditelji znaju. Isto tako ljubav je pravična i nemože sve da opravda. Bog ne uživa u kažnjavanju. Poruka hrišćanstva jeste da je Bog obezbedio način kako ljudi mogu da izbegnu kaznu. U isto vreme mora da ostane dosledan svojem karakteru i delima. Niko ne želi promenljivog Boga. Bog je svet, savršen u čistoti i dobroti. On voli ono što je dobro više nego što možemo da shvatimo i zbog toga je ljut kada vidi ono što ne valja. Njegov gnev prema grehu je posledica svetosti. Iako se Bog ljuti na greh, još uvek voli svoja stvorenja koja su se pobunila. Želi da mu se ljudi vrate kako bi mogao da im da novi život, život u kojem već sada mogu da uživaju, a posle će još više uživati. Kao i obično, Bog ljude ne prisiljava. Imaju slobodu odgovornih bića i celog života pruža im se prilika da mu se vrate. Smrću se ta mogućnost završava, "Ljudima je određeno da jednom umru, a posle toga Sud". (Jevrejima 9:27)

Zašto je ljudima potrebno spasenje?

Od početka su ljudi bili svesni da greh ima svoje posledice i tražili su načine da ih izbegnu. Mnoge religije i filozofije sveta su dokaz toga. Ljudi i žene žele da se spasu od patnje i kazne koje donosi zlo, bilo u ovom ili sledećem životu. Drugim rečima, ljudi žele spasenje. Neki će reći da se obrazovanjem ispravlja greh, drugi da će se popravljanjem loših socijalnih uslova ili zdravijom sredinom eliminisati zlo. Postoje mnoge zemlje gde su ljudi već doživeli prednosti višeg standarda, ali se nisu promenili na bolje. U stvari nekad se čini da su postali još gori. Svađe, neiskrenost, laži, ponižavanje, mržnja i druga zla su jednako učestvovala kao ranije. Ljudska priroda je grešna i poboljšanja koja nastanu u spoljašnosti neće promeniti tu prirodu. Leopard ne može da promene svoje tufne. Svinju možemo oprati i obući u lepu odeću, a ona će ponovo otići i leći u blato. Problem ljudskog greha je tako dubok da ga nikakva reforma ne može ispraviti. Čak ni pridržavanje religioznih pravila ili izvršavanje religioznih ceremonija neže ukloniti bolest greha iz ljudskog srca. Kratko rečeno čovek je bespomoćan i ljudski rod je odsečen od Boga. Njegov greh dovodi ga pred Božiji Sud.

Ljudima pomoć!

je

potrebna

Potreban im je neko ko može da ih spase jer sami sebe nemogu da spasu. Oni su poput neplivača koji se davi. Davljenik netreba nikog koji mu govori kako da pliva on treba koće skočiti u vodu da ga spase. To je učinio naš spasitelj Isus Hrist! Spasenje je postalo realnost za sve. Ljubav je tako velika osobina Boga da Biblija kaže da Bog. je ljubav (1. Jovanova 4:16). Bog želi da pomogne grešnicima i da ih spase kazne za greh, ali to mora da se učini na pravedan način. Ljubav koja je čiste a ne zanemaruje loša dela nego deluje čisto, čak i u najneugodnijim slučajevima. Bog želi da oprostí grešnicima, ali ne može da zenemari njihov greh. Ne može da se ponaša kao da greh ništa ne predstavlja. Time što je suvereni sudija, Bog ima pravo da greh kazni ili oprostí onako kako on hoće, ali pošto je Bog ljubavi to će učiniti samo na častan, pravedan i čist način. Pretpostavimo, na primer, da sudija ima predsobom kriminalca za koga se dokazalo da je kriv, a možda je čak i priznao krivicu.

Sudija odredi veliku novčanu kaznu i obeća da krivac neće otići u zatvor ako sve plati. Okrivljeni može da kaže sudiji da nema para da plati kaznu, ali u isto vreme moli sudiju da ne ide u zatvor. Pošto je sudiji žao, a pošto je osoba koja voli, odlučuje da mu oprostí grehe. Saopštava kriminalcu da ne mora da plati kaznu niti da ide u zatvor. Slobodan je. Ono što sudija misli da je ljubav, uopšte to nije. To je iracionalno osećanje koje je jednostavno pod uticajem sažaljenja, bez obzira da li je ovo dobro i pravedno. Ne pokazuje jačinu njegove ličnosti, nego slabost. Božija

ljubav nije takva. Pretpostavimo, međutim, da sudija zaista voli. Odredio bi jednako veliku novčanu kaznu. Sudija propisuje kaznu, ali je i sam plaća u ime tog čoveka. Ovo je samo ilustracija, ali može da oslika ono što je Bog učinio za okrivljene grešnike.

Šta je Bog učinio?

Budući da je Bog Bog ljubavi, on želi da pomogne grešnicima. Učiniće to samo na čist i častan način, makar ga to mnogo koštalo. Svi ljudi su prekršili Božiji Zakon i pali pod njegov sud. Svi su krivi i osuđeni na smrt. Međutim, Bog je dao put spasenja, put da se spasu od posledica svog greha. Sam je postao ljudsko biće u osobi Isusa Hrista i živio je na ovom svetu punom iskušenja i poteškoća. Kroz sve to, živio je savršenim životom, nikada nije prekršio Božiji zakon i zbog toga nije pao pod Božiji Sud. Uprkos svemu bio je voljan da plati kaznu za grehe onih koji su krivi. Umro je za njih kako bi oni mogli da budu slobodni. "Jer u pravo vreme, dok smo još bili bespomoćni, Isus je umro za nas bezbožnike" (Rimljanima 5:6). Bog je sudija protiv koga smo se ogrešili, ali je on takođe onaj koji nosi krivicu za greh. U svojoj ljubavi oprašta grešnicima, ali jedino uz veliku cenu koju on plaća. Bog je izvor i sredstvo spasenja ljudi. Naravno, ljudi vole samo one koji su privlačni. Bog voli one koji nisu privlačni. Voli čak i one koji su se pobunili protiv njega i one koji su prekršili njegov zakon. "Bog svoju ljubav prema nama pokazuje ovako: dok smo još bili grešnici, Isus je umro za nas" (Rimljanima 5:8). Ovako Bog prikazuje ono što Biblija naziva milošću – osobinu koja ga je potakla da izrazi svoju naklonost onima koji nisu zaslužili.

Više od oprostaja i poklon

Primer u priči o sudiji koji plaća kaznu umesto krivca je samo jedna ilustracija. Ona oslikava jedan aspekt Božije pomoći prema grešnicima, ali ne oslikava sve. Bog je učinio daleko više za ljude nego što može da sadrži bilo koja ilustracija. Kada je Isus zauzeo mesto grešnika, učinio je to u potpunosti. Bog, u svojoj zadivljujućoj milosti, prihvata grešnika koji se kaje na isti način kako prihvata Isusa. Isus je u ispravnom odnosu sa Bogom. Zbog toga grešnik takođe dolazi u pravan odnos sa Bogom. Bog pruža više od oprostaja. On obznanjuje da su sada ispravni pred zakonom, jer Isus Hrist jeste takav.

"A sve je od Boga koji nas je kroz Hrista pomirio s Bogom i poverio nam službu pomirenja... Isusa Hrista, koji nije učinio greh, Bog ga je radi nas učinio grehom da u njemu budemo Božija pravednost". (2. Korinćanima 5:18-21)

Bog proglašava ljude ispravnim (ili, kakao Biblija kaže, opravdava ih) zbog toga što je Isus Hrist učinio, a ne zbog bilo čega što su ljudi učinili.

Novi život

Iako Isusova smrt zauzima centralno mesto u Božijem planu spasenja, smrt je nerazdvojno povezana sa vaskrsnućem. Isus je bio jedinstven i njegova smrt za grehe je jedinstvena. Obični ljudi se ne vraćaju u život tri dana nakon smrti, jer je smrt posledica greha. Ali se Isus zaista vratio u život. Njegova smrt nije posledica greha, jer on nije sgrešio. Umro je za grehe drugih. Vaskrsnućem je pokazao da niti greh niti smrt nemaju bilo kakvu moć nad njim. Nisu ga pobedili. On je pobedio njih. Isusovo vaskrsnuće pokazuje da je Bog suveren i da je u potpunosti zadovoljan onim što je Isus učinio. Ozbiljno se poneo prema grehu i ljudi sada imaju nadu. Ovo se jasno vidilo u promenjenim životima Isusovih sledbenika. Pre njihove smrti bili su obeshrabreni, puni straha i zbunjenosti, ali sada puni hrabrosti i sigurnosti, išli su da propovedaju **Dobru Vest**, Radosnu vest spasenja. Hrišćanska Crkva se rodila kao posledica velikih istorijskih događaja: smrt i vaskrsnućem Isusa Hrista. Ništa ne može da zaustavi njen napredak. Razlog tome je da je hrišćanstvo stimulisano živom silom iznutra.

Verovati u nevidljivo, kako?

Napisao Dobravesť

nedjelja, 29 mart 2009 14:04 – Posljednje ažuriranje četvrtak, 28 oktobar 2010 08:58

Isusovo vaskrsnuće nije samo vraćanje u život mrtvog tela, nego ulazak u novu vrstu života, onog nad kojim smrt više nema uticaj.

"Znamo da Isus, vaskrsnut iz mrtvih, više ne umire, smrt više nema vlast nad njim"
(Rimljanima 6:9)

Isus Hristos je još uvek živ. I biće uvek živ. Fizički nije prisutan na svetu (i ako je rekao da će se jednog dan vratiti), ali živi u životima svojih ljudi. Kao što je grešnik koji se kaje jedno sa Isusom u njegovoj smrti za greh, takođe je jedno u pobedonosnom životu. Spasitelj hrišćana – kršćana nije mrtav, nego živ. On je spasitelj jedino onima koji žele da on to bude.

Vera – Prihvatanje ponuđenog dara

Bez obzira koliko želimo da svi ljudi prihvate spasenje koje Isus omogućio, Bog se prema ljudima ophodi kao prema odgovornim bićima. Oni nisu roboti. Mogu da prihvate, ili odbiju ono što im Bog nudi. A ono što im Bog nudi je poklon. Ništa ih ne košta, iako je Boga koštalo mnogo, čak i života Isusa Hrista. Šta ljudi moraju da učine jeste da prihvate dara koji im Bog nudi, a to čine verom. Vera ne znači biti "pravoslavac, katolik, protestant ili prividni hrišćanin." I niko nemože kupiti spasenje tim što se imenuje pripadnikom neke religije. Ne postoji nikakvo ljudsko delo kojim mogu da zadobiju spasenje kao nagradu. Prvi hrišćani – krišćani dobili su sigurnost kroz reči: *"Milošću ste spaseni, kroz veru – i to nije od vas, nego je Božiji dar – a ne na osnovu dela, da se niko ne bi pohvalio"* (Efežanima 2:8-9)

Šta je vera?

Važno je da shvatimo na šta Biblija misli kada govori o veri, jer ta reč ima različito značenje u svakodnevnom govoru. Vera nije slepo prihvatanje nečega što ljudi potajno osećaju da nije istina, ali ipak misle da treba u to da veruju. To nije ni neka vrsta neobjaljive unutrašnje snage koja ljudima pomaže da prođu kroz teška vremena. Osnovna karakteristika vere je poverenje, ili pouzdanje, i to pouzdanje u nešto ili nekoga. Verovati u hrišćansko učenje znači više od jednostavnog shvatanja ili priznanja da je Biblija istinita priča.

Verovati u Boga je više od prihvatanja činjenice da on postoji. Bog postoji, ali "verovati u Boga" znači pouzdati se u njega, na njega se osloniti. Kada putnici kupe avionske karte, veruju avioskoj kompaniji. Daju novac unapred jer veruju, imaju poverenje. Određenog dana odu na aerodrom, verujući da će avion biti tamo i da će ih prevesti na željeno mesto. Isto tako, verovati u Boga znači verovati njegovim obećanjima i u skladu sa njima se ponašati. Proučavanje Biblije i naše molitve utiču najviše na snagu naše vere u Isusa Hrista.

Dragi prijatelji Isusa Hrista, ako imate pitanja u odnosu vere i života sa Bogom, javite nam na kakva pitanja tražite odgovore. Miće mo vam rado pomoći da dođete do istinitog biblijskog objašnjenja.

Pošalji na E-mail: dobravesť@bluewin.ch vala.

Odgovara: misionar, Nikola Mijatov-Meister